

Jõuluks koju

PRESIDENT HENRY B. EYRING

Esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas

Olin väikene poiss, kui kuulsin esimest korda seda laulu jõuludest ja kodust. See oli sõjaajal, kui paljud inimesed olid oma kodust ning perest eemal – sünge aeg neile, kes kartsid, et nad selles elus ei naasegi kunagi koju armastatute juurde. Ma mäletan, mida tundsin ühel päeval jõulude eel, mõeldes kodust ja perest, kui ma kooliteel ühest majast möödusin ning nägin aknal rippumas väikest kuldtähega lippu. See oli tüdruku kodu, kes oli mu koolikaaslane. Tema vend, kes polnud minust palju vanem, oli sõjas surma saanud. Ma tundsin tema vanemaid ja mõistsin nende tundeid. Koolist koju tulles ümbritses mind tännulik ootusärevus lahke vastuvõtu pärast, mida teadsin mind kodus ees ootavat.

Kui ma kodus raadio jõulude ajal mängima panin, kuulsin sõnu ja muusikat, mis siiaamaani mu meeles kajavad. Mõned selle laulu read täitsid mu südame suure sooviga olla koos perega. Ma elasin tollal koos oma vanemate ja vendadega õnnelikus kodus, seega teadsin ma, et see suur igatsus hõlmas rohkemat kui ainult tahet olla majas või pereelus, mida ma siis nautisin. See oli seotud mingi koha ja eluga tulevikus,

millegi veel paremaga kui sellega, mida ma tollal tundsin või suutsin ette kujutada.

Laulurida, mis mul siiani meeles on, kõlab nii: „Jõuluks koju tulen ma / kas või ainult unenägudes.”¹ Maja, kus ma nendel õnnelikel aegadel oma ema ja isaga jõulupuud kaunistasin, on siiani veel püsti ja vähe muutunud. Mõni aasta tagasi läksin ma sinna tagasi ning koputasin uksele. Võõrad inimesed tegid mulle ukse lahti. Nad lubasid mul siseneda maja ruumidesse, kus vanasti oli asetsenud raadio ning kus meie perekond oli ümber jõulupuud kogunenud.

Ma mõistsin siis, et minu südamesoov polnud olla lihtsalt ühes majas. See oli soov olla koos oma perega ja olla ümbritsetud Kristuse armastusest ja valgusest, mis on veelgi suurem sellest, mida meie pere minu lapsepõlvkodus oli tundnud.

Igatsedes igavest elu

See, mida kõik meist oma südames jõuluaajal ja alati igatsevad, on olla omavahel seotud armastuses, teades sulni kindlustundega, et see kestab igavesti. See on igavese elu lubadus, mida Jumal on kutsunud suurimaks anniks oma lastele (vt ÕL 14:7). See on tehtud võimalikuks tänu Tema

Armastatud Poja andidele meile: Päästja sünd, lepitus ja ülestõusmine. Tänu Päästja elule ja missioonile on meil kinnitus, et võime armastuses koos olla ja elada ühes oma perekonnaga igavesti.

Igatsus kodu järele on meis juba sünnist saadik. See imeline unistus ei saa muutuda tõelisuseks ilma suure usuta – millest piisab, et Püha Vaim saaks juhatada meid meelearandusele, ristimisele ja Jumalaga pühade lepingute tegemisele ning nendest kinnipidamisele. See usk nõuab ustavat vastupidamist sureliku elu katsumustele. Siis, järgmises elus, saavad meid meie unistuste kodus vastu võtta Taevane Isa ja Tema Armastatud Poeg.

Juba selles elus võime saada kinnituse, et see päev tuleb, ning tunda mõningaid rõõme, mida tunname, kui lõpuks koju jõuame. Päästja sünni tähistamine jõulude ajal annab meile erilise võimaluse kogeda neid rõõme selles elus.

Lubatud rõõmu leidmine

Paljud meist on kaotanud mõne lähedase inimese. Mõned on ümbritsetud isikutega, kes tahavad hävitada meie usku evangeeliumisse ja Issanda lubadustesse igavesest elust. Mõndasid meist vaevavad haigused ja vaesus. Teistel jälle on vaenulik pereelu või siis pole neil üldse peret. Siiski võime lasta Kristuse valgusel meie peale paista ning märgata ja tunda mõningaid lubatud rõõme, mis meid ees ootavad.

Näiteks kui me koguneme oma taevasesse kodusse, oleme me ümbritsetud inimestest, kellele on patud andeks antud ning kes on üksteisele andestanud. Me võime tunda natuke sellest rõõmust juba praegu, eriti kui me oleme tänulikud Päästjale meile antud andide eest ja peame neid meeles. Ta tuli siia maailma, et olla Jumala Tall, et maksta Taevase Isa laste kõikide pattude eest surelikkuses, et kõik võiksid saada andeks. Jõulude ajal tunname suuremat soovi Päästja sõnu meenutada ja nende üle mõtiskleda. Ta hoiatas, et me ei saa andeks, kui me ei andesta teistele (vt Matteuse 6:14–15). Seda on tihti peale raske teha, seega peate abi saamiseks palvetama. Tihti saabub abi siis, kui te mõistate, et olete teinud teistele sama palju või veel rohkem haiget, kui teile endale on tehtud.

Kui te palvele saadud vastuse abil suudate teistele andestada, tunnete, kuidas raskus teie õlgadelt kaob. Vihapidamine on suur koorem. Kui teie andestate, tunnete

rõõmu sellest, mis tunne on olla andestatud. Sellel jõuluajal võite te anda ja saada andestuse anni. Rõõm, mida me sellest tunneme, on vaid osake sellest, mida tunname üheskoos igavikulises kodus, mida igatseme.

Tundes andmise rõõmu

On veel üks osa rõõmurikkast tulevikukodust, mida võime jõuluajal paremini mõista. See on helde käega andmisest saadud tunne. Seda võime tunda, kui asetame teiste vajadused enda vajadustest ettepoole ning mõistame, kui heldekäeline on Jumal meile olnud.

See aitab jõuluajal teistes headust näha. Mitu korda olete te tahtnud jätta kingitust kellegi ukسلävele, lootes, et keegi teid ei märka, leides aga eest rohkem kui ühe nimetu kingituse? Olete te nagu minagi tundnud soovi kedagi aidata avastamiseks, et see, mida te pidite vajalikuks anda, oli täpselt see, mida ta just sel hetkel vajab? See on imeline kinnitus, et Jumal teab kõiki meie vajadusi ning loodab meie peale, et me aitame teisi inimesi meie ümber.

Jumal saadab suurema kindlustundega neid sõnu-meid meile just jõuluajal, teades, et me vastame, sest meie südamed on vastuvõtlikumad Päästja eeskujule ja tema teenijate sõnadele. Jõuluajal on tõenäosus suurem, et oleme just äsja lugenud ja saanud inspiratsiooni kuningas Benjamini sõnadest. Ta õpetas oma rahvale ning ta õpetab ka meile, et suurepärase andestamise and, mille me saame, peaks meid panema tundma ületulvat heldekäelisust teiste vastu.

„Ja vaata, isegi praegusel ajal te olete hüüdnud tema nime ja anunud oma pattude andekssaamist. Ja kas ta on lasknud teil anuda asjatult? Ei, ta on valanud oma Vaimu teie peale ja on lasknud teie südametel täituda rõõmuga ja on lasknud teie suud sulgeda, nii et te ei võinud leida sõnu, nii väga suur oli teie rõõm.

Ja nüüd, kui Jumal, kes on teid loonud, kellest te sõltute oma eludes ja kõiges, mis teil on ja mis te olete, annab teile kõik, mis on õige, mida te palute usus, uskudes, et te seda saate, oo, kui väga siis teie peaksite jagama oma vara, mis teil on, üksteisega.

Ja kui te mõistate kohut selle inimese üle, kes palub teilt teie vara, et ta ei hukkuks, ja te mõistate ta hukka, kui palju õiglasem on teie endi hukkamõist, kui te hoiate tagasi oma varandust, mis ei kuulu teile, vaid Jumalale, kellele ka teie elu kuulub; ja ometi te ei palu ega paranda meelt selle üle, mida te olete teinud.

Ma ütlen teile, häda sellele inimesele, sest ta varandus hävib koos temaga; ja nüüd ma ütlen neid asju neile, kes on rikkad selles, mis kuulub sellesse maailma” (Moosia 4:20–23).

Te olete juba tundnud rõõmu armuandide andmisest ja saamisest. Rõõm, mida kogeme siin elus, on vaid murdos sellest, mida tunneme tulevases elus, kui oleme helded praegu tänu usule Jumalasse. Päästja on meile suurepäraseks eeskujuks. Jõulude ajal mõtiskleme taas Temast ja heldusest, mida Ta meile jagas, tulles siia maailma, et olla meie Päästja.

Olles Jumala Poeg, sündinud Maarjale, oli Tal võim seista vastu kõikidele patu kiusatustele. Ta elas täiuslikku elu, et Ta võiks olla lõpmatuks ohvriks, veatu Tall, kes oli lubatud meile juba maailma algusest (vt Ilmutuse 13:8). Ta kannatas meie pattude ja Taevase Isa laste kõikide pattude piinu, et meie võiksime saada andeks ja naasta koju puhtana.

Ta andis selle kingituse meile hinnaga, mida me ei suuda isegi ette kujutada. See oli kingitus, mida Tema ise ei vajanud, Tal polnud andekssaamist vaja. Rõõm Tema kingitusest ja tänu, mida selle eest praegu tunneme, võimendub veelgi ning kestab igavesti, kui me austame ja kummardame Teda oma taevases kodus.

Jõulude aeg annab meile innustust, et mäletada Teda ja Tema lõpmatut heldust. Tema helduse mäletamine aitab meil tunda inspiratsiooni ja vastata sellele, et on keegi, kes vajab meie abi, ning see aitab meil näha Jumala kätt, kui Ta saadab kellegi meid aitama, nagu Ta tihti teeb. Andmises ja Jumalast inspireeritud heldusest osasaamises peitub rõõm, eriti jõulude ajal.

Õnnistatud Tema valgusega

On veel üks osa taevast, mida on kergem jõulua ajal näha. See koosneb valgusest. Taevane Isa kasutas valgust, et anda teada oma Poja, meie Päästja sünnist (vt Matteuse 2; 3. Nefi 1). Uus täht paistis nii ida- kui ka läänepoolkeral. See juhatas hommikumaa targad lapse juurde Petlemma. Isegi paheline kuningas Herodes tundis selle tunnustähe ära. Ta kartis seda, sest oli paheline. Targad tundsid rõõmu Kristuse sünnist, kes on maailma valgus ja elu. Kolm päeva valgust ilma pimeduseta oli tunnustäht, mille Jumal andis Lehhi järglastele, kuulutades ette Tema Poja sündi.

Jõulude ajal ei meenuta me mitte ainult valgust, mis kuulutas Kristuse sünnist maailma, vaid ka valgust,

mis tuleb Temast endast. Paljud on tunnistanud sellest valgusest. Paulus tunnistas, et ta nägi seda teel Damaskusesse.

„ . . . siis ma nägin keskpäeva ajal tee peal valgust, mis oli heledam kui päike ja paistis taevast minu ja nende ümber, kes ühes minuga teel olid.

Aga kui me kõik maha kukkusime, kuulsin ma üht häält mulle heebrea keeli ütlevat: Saul! Saul! Miks sa mind taga kiusad? Sulle läheb raskeks astla vastu takka üles lüüa!

Mina aga ütlesin: kes sa oled, isand? Issand ütles: Mina olen Jeesus, keda sa taga kiusad!” (Apostlite teod 26:13–15).

Joseph Smith tunnistas poisina, et ta nägi Taastamise algusajal imelist valgust metsasalus.

„ . . . just sel suurel hädamomendil nägin otse oma pea kohal valgusesammast, mis oli eredam päikesevalgusest ja laskus tasapisi, kuni langes minu peale.

Vaevalt oli see ilmunud, kui tundsin end vabastatuna mind ahelais hoidnud vaenlase käest. Valguse levides nägin ma enda kohal õhus seismas kahte Isikut, kelle sära ja hiilgust on võimatu kirjeldada. Üks nendest pöördus minu poole, kutsudes mind nime pidi ja osutas teisele ning ütles: „*See on minu armas Poeg. Kuula Teda!*”” (Joseph Smith–ajalugu 1: 16–17).

Selline valgus on nähtav meie taevases kodus. See toob meile seal rõõmu. Kuid isegi siin elus on teid õnnistatud osaga sellest imelisest kogemusest tänu Kristuse valgusele. Iga maailma sündinud inimene saab selle valguse omale kingituseks (vt Moroni 7:16). Mõelge aegadele, kui teil on olnud kogemus, tänu millele võisite tunnistada, et Kristuse valgus on tõeline ja hinnaline. Sellest imelisest pühakirjakohast saate kinnitust, et teid on juhitanud seesama valgus.

„Ja see, mis ei avarda arusaamist, ei ole Jumalast ja on pimedus.

See, mis on Jumalast, on valgus; ja see, kes saab valgust ja jätkab Jumalas, saab rohkem valgust ning see valgus kasvab üha eredamaks ja eredamaks, kuni saabub täiuslik päev.

Ja veel, tõesti, ma ütlen teile, ja ma ütlen seda, et te võiksite teada tõde, et te võiksite pimeduse enda hulgast minema kihutada“ (vt ÕL 50:23–25).

Maailmas, mida pimestavad kurjad kujutised ja ebausad sõnumid, on teid õnnistatud võimega kergemini ära tunda valgust ja tõde. Te olete ise tunda saanud, et

valgus on heledam, kui te võtate selle vastu rõõmuga. See muutub eredamaks ja eredamaks kuni täiusliku päevani, mil me pääseme valguse Allika juurde.

Seda valgust on kergem ära tunda jõulude ajal, mil me palvetame rohkem, et saada teada mida Jumal tahab, et me teeksime, ning loeme rohkem pühakirju ning oleme seetõttu altimad tegema Issanda toimetusi. Kui me andestame ja saame andeks, kui me tõstame käsi, mis on rippus (vt ÕL 81:5), siis tõstetakse meidki, kui me liigume valguse Allika poole.

Kindlasti mäletate, et Mormoni Raamat kirjeldab imeolist aega, mil Päästja ustavad jüngrid peegeldasid Tema valgust teistele, et nad võiksid näha (vt 3. Nefi 19:24-25). Me kasutame tulesid, et tähistada jõule. Meie Päästja kummardamine ja Tema teenimine toob valgust meie ja meid ümbritsevate inimeste ellu.

Me võime julgelt seada eesmärgi, et muudame tulevad jõulud eredamaks kui eelmisel aastal ning igal

järgneval aastal veelgi eredamaks. Surelikus elus ettetu-levad katsumused võivad suureneda, kuid pimedus ei pea kasvama, kui seame üha kindlamini sihiks valguse, mis kiirgab meie peale, kui me järgime Isandat. Ta juhatab ja aitab meid teel, mis viib meid tagasi koju, mida igatseme.

Eriti jõulude ajal on olnud hetki, kui oleme tundnud osa sellest, mida tunneme siis, kui jõuame lõpuks koju Isa juurde, kes meid armastab ja meie palvetele vastab, ning Päästja juurde, kes on valgustanud meie teed ja meid ülendanud.

Ma tunnistan, et tänu Temale on teil võimalik saada kinnitust sellest, et te võite naasta koju mitte ainult jõulude ajal, aga samuti võite elada igavesti koos oma perega, keda armastate ja kus armastatakse üksteist.

VIITED:

1. James „Kim” Gannon. I'll Be Home for Christmas, 1943.

SOOVITUSI SELLE SÕNUMI ÕPETAMISEKS

Kui valmistute selle sõnumi õpetamiseks, küsige juhatus Pühalt Vaimult, et leida parim viis, kuidas rahuldada õpetatavate inimeste vajadusi. Võite kasutada järgnevaid soovitusi:

1. Kui loete materjale pealkirja „Igatsetes igavest armastust” alt, kas te tunnete igatsust igavese kodu järele? Arutage koos võimalusi, mida teha, et valmistuda sellesse koju naasmiseks.

2. Kas materjal pealkirja „Lubatud rõõmu leidmine” all on teile abiks rõõmu leidmisel selles elus? Arutage, mida teha, et leida rõõmu praegu ja iga päev.

3. Pealkirja „Tundes andmisrõõmu” alt võime õppida Päästja asendamatutest andidest, mis teevad igavese elu meile võimalikuks. Arutage, mida me võiksime anda, et aidata ka teistel sellest annist osa saada.

4. Kuidas aitab president Eyringi sõnum meil olla rohkem avatud Päästja pakutud valgusele ning jagada seda oma perede ning teiste inimestega?